

„Moskva“ hrůzostrašná cizina. Ale tím jen právě dokazuje, že není vůbec socialista, nýbrž nacional.

Disciplína. A konečně poslední strašák. V komunistické straně je prý hrozný teror. Kdo nejde v linii nebo kdo se dokonce postaví proti straně, octne se mimo ni. A to se zdá být našim individualistům docela nesnesitelné. O tom jsem pověděl ve svém článku o Trockém tolik, že k tomu mohu zde jen odkázat. Musím však vyslovit politování, že právě v tom selhali i někteří z těch, jichž je v jednotné frontě komunistické strany velká škoda. I mezi nimi některým nervy vypověděly službu, že si neuvědomili, kam až možno s prosazováním vlastních názorů jít a kde nutno se podřídit vyšším zájmům celku. Je to ovšem lidské, ale i tak lze toho silně litovat. Jiná ovšem je kapitola, jak Hais a jeho lidé se zmocnili Mezinárodního odborového sdružení. To byl způsob, jenž by měl přímo otrást každým, kdo má jen trochu smyslu pro veřejnou morálku a zejména mravnost politických hnutí. Ale ukázalo se, že právě ti, kteří o této mravnosti nejčastěji mluví, se s tím zde nejdříve a nejlehčeji smířili. Tu najednou bylo docela v pořádku, že kdosi úplně diktátorsky zmocnil se dělnického majetku proti vůli většiny. Pro „demokracii“ byla to sice rána přímo do očí, ale to bylo např. i pro Národní osvobození docela v pořádku. Vždyť to přece bylo — proti komunistům! Hle, jak upadá i mravní disciplína tam, kde je uvolněna ideová, zásadová disciplína.

A s tím mohu skončit, neboť nic jiného se nestalo. Způsobilo se vedle toho sice mnoho hluku ještě a zvířilo mnoho prachu, ale to znamená tuze málo, jako vždy v takové věci. Být nespokojen je sice lehké a také dát to najevo nějakým projevem. Ale co dál? A před tím stojí dnešní tzv. opozice. Bude těžko hledat cestu dále. Spojuje ji jen odpor proti jednotlivým osobám. Svého programu však nemá a nebude mít, neboť je to smíšenina nejdívnějších směrů, i zásadních odpůrců ze veřejška. A dělnictva také nemá, protože to za ní nejde. A tak na „rozklad“ komunismu u nás bude přece jen zase nutno ještě čekat dále.

kteří byli za svůj uveřejněný projev proti metodám dnešního komunistického vedení vyloučení z komunistické strany a zbavení svých funkcí v jejích institucích, vystoupilo na obranu komunistické strany, tj. polbyra, dvanáct mladých literátů, hlavně z Devětsilu, kteří, organizováni a (z většiny) i neorganizováni, prohlašují, že sedm z jejich starších kamarádů literátů „využilo svých literárních jmen k útoku na stranu, která pro nás znamená život a která až dosud znamenala život i pro ně“. Pp. Teige, Nezval, Biebl, Závada (tento prohlásil dodatečně, že projev nepodepsal), Halas, Konrád, Novomeský, Clementis, Václavek, Weil, Fučík a Tittelbach se posadili na soudcovskou stolicí a kárají s vážnou tváří St. K. Neumanna, Horu, Olbrachta, Majerovou, Malířovou, Seiferta a Vančuru za to, že se odvážili upozornit dělnictvo na neschopnost dnešních komunistických vůdců. Projev dvanácti, či vlastně jedenácti, se nespokojuje pohružkou sedmi, že „naše cesty se rozcházejí“, ale vykládá, že „těžká chyba“ sedmi je i nebezpečím pro moderní kulturní tvorbu, jež prý je možna jen v rámci komunistické strany. Jedenáct mladých nadšenců by si mělo zapsat za uši, že kultura není nikdy odvislá od nějaké strany, spíš ale od určitého světového názoru, myšlenky, které strana může sloužit špatně, nebo i zneučtovat a poškozovat ji vůbec. Ještě komičtější přídech má, když výtky dvanácti, psané jakoby ne literáty, ale v polbyru, se

sypou na hlavy spisovateľů, kteří po desetiletí dávali svoje schopnosti proletariátu, od lidí, z nichž někteří o dělnickém hnutí nemají ponětí a rázem své práce jsou mu zhola cizí.

(Literární noviny)

...VÁM, PADLÝM NA DUCHA BARIKÁDÁCH

Tvorba vyžiadala si stanovisko skupiny Davu k vyhláseniu siedmich českých literátov, namierenému proti komunistickej strane. — Prejav skupiny Davu, ktorého dvaja členovia podpísali zásadne stanovisko k vyhláseniu siedmich, prináša Tvorba v čísle 15—16.

Niekedy treba korigovať staré pravdy. A tak i v prípade „siedmich“ musíme tvrdo konštatovať: porozumieť — znamená odsúdiť.

Nech je nám však dovolené citovať slová muža, dnes už zapadlého do prepadliska dejín, aspoň dejín revolúcie...

Drsné sú dnešné časy, snáď najdrsnejšie v dejinách tejto epochy ľudskej, zvanej „civilizovanej“. Revolucionár zrodený pre týchto niekoľko desiatok rokov je ovládaný zúrivým „vlastenectvom“ k svojej dobe, ktorá je jeho vlasťou v čase... V lone našej epochy tají sa ešte mnoho nezmieriteľného a spásonosného boja človeka proti človekovi; ale po nej prídu iné časy, ktoré pripravujú dnešné boje; potom jediniec bude sa môcť rozvíť v skutočné kvety, ako sa tiež rozvíje poézia každého jedinca. Revolúcia rozpúta predovšetkým tuhý boj pre každého jedinca, pre jeho právo, nielen na chlieb, ale i na poéziu.